

Arrest

nr. 230 988 van 9 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25 / 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 augustus 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op een niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en legde op 20 april 2009 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Roeselare. Verzoeker diende diezelfde dag een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 13 augustus 2009 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen in het arrest van 7 januari 2010 (RvV 7 januari 2010, nr. 36 722).

1.3. Verzoeker diende op 8 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 1 juni 2011 een beslissing waarbij verzoeker werd gemachtigd tot een tijdelijk verblijf.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging weigerde op 26 januari 2015 de verlenging van het tijdelijk verblijf en leverde aan verzoeker een bevel af om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De beroepen tegen deze beslissingen werden verworpen in 's Raads arresten van 27 juni 2016 (RvV 27 juni 2016, nrs. 170 616 en 170 617).

1.6. Verzoeker diende op 27 februari 2015 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 31 maart 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 27 juni 2016 (RvV 27 juni 2016, nr. 170 618)

1.8. Op 9 september 2016 diende verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 30 september 2016 een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 22 december 2016 (RvV 22 december 2016, nr. 180 039).

1.10. Op 15 juli 2017 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.11. Verzoeker diende op 9 oktober 2018 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.12. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 30 augustus 2019 een beslissing waarbij de in punt 1.11. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 10 september 2019 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.10.2018 werd ingediend door:

E.(...) K.(...), J.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...) ook gekend als geboren op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij sinds 2003 in België zou verblijven. Echter, de studie van het administratief dossier van betrokkene neemt pas een aanvang in december 2008. De studie van het administratief dossier toont wel aan dat betrokkene op 14.07.2011 in het bezit werd gesteld van een A-kaart. Deze werd verschillende jaren verlengd maar op 26.01.2015 werd de verlenging geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een bevel waaraan betrokkene geen gevolg gaf. Daarop diende betrokkene nog

drie aanvragen art. 9bis in. De aanvraag d.d. 27.02.2015 werd op 31.03.2015 onontvankelijk verklaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op 14.04.2015. De aanvraag d.d. 09.07.2015 werd op 30.09.2016 opnieuw onontvankelijk verklaard met een bevel, aan betrokkene betekend op 06.10.2016. De aanvraag d.d. 24.05.2017 werd door de gemeente niet in-overweging genomen wegens een negatieve woonstcontrole. Toch persisteert betrokkene want op 09.10.2018 dient hij aldus onderhavige aanvraag 9bis in. Het mag duidelijk zijn dat zijn 'lang' verblijf in België niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende na het beëindigen van zijn verblijf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien werd hem op 14.04.2015, op 06.10.2016 en op 15.07.2017 nogmaals een bevel betekend. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene meent dat hij tewerkgesteld kan worden in het bedrijf van de heer P. V. E. en legt in deze context een arbeidsovereenkomst en verschillende e-mailconversaties voor. We dienen echter op te merken dat indien betrokkene in België tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene haalt als buitengewone omstandigheid aan dat hij geen banden meer zou hebben met Marokko. Hij zou aldaar geen familie meer hebben en zijn familie zou geen onroerend goed meer bezitten in Marokko. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die deze loutere bewering ondersteunt. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 20 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De bewering dat 'hij bij een tijdelijke terugkeer een tijdelijke woonst zou moeten vinden en dat geen enkele verhuurder uiteraard zit te wachten op een tijdelijke huishuur, dan wel lange tijd op hotel blijven hetwelk financieel onmogelijk zou zijn' kan tevens niet aanvaard worden daar betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering ondersteunt. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene niemand meer zou hebben in zijn land van herkomst waar hij terecht kan (supra). Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met bewijsstukken.

Betrokkene haalt aan dat zijn privéleven zich alhier afspeelt, dat zijn 6 broers alhier verblijven en verwijst in deze context naar art. 8 EVRM. Ook dit kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoonde dat hij alhier dermate nauwe banden zou onderhouden met zijn zogenaamde broers, vrienden en of andere kennissen die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Ter staving van zijn banden met zijn broers legt betrokkene enkel kopies van hun identiteitskaarten en verblijfskaarten voor.

Dit bewijst niet dat zijn banden met zijn broers van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van

State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene van algemeen goed gedrag zou zijn en dat er geen negatieve contacten zouden zijn geweest met het gerecht dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer – nl. dat hij alhier enkele jaren legaal heeft verbleven, dat hij belastingen zou hebben betaald, dat hij pensioen zou hebben opgebouwd, dat hij tewerkgesteld kan worden bij V. P. S., dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd en dat hij alhier een vriendenkring zou hebben opgebouwd- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“Enig onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing op algemene wijze wordt geponeerd dat elementen die wijzen op bindingen met België, niet in aanmerking komen bij het beoordelen van de bijzondere omstandigheden.

1.

Op 27 februari 2015 diende verzoeker een gemotiveerde aanvraag in bij de Burgemeester van zijn verblijfplaats tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw. dat stelt:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven”. In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij zich bevindt in bijzonder omstandigheden, wijzende ondermeer op elementen die zijn vergaande bindingen met België ondersteunen, en die het voor hem bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Verzoeker wijst zeer specifiek op het gegeven dat hij wel degelijk jarenlang in België een verblijfsrecht heeft gehad, aldus effectief legaal in België woonde en werkte, en dat bovendien zijn volledige familie in België woont. Er was niet de minste verwachting dat verzoeker opnieuw naar Marokko zou moeten verhuizen. Verzoeker was legaal, woonde en werkte in België, zijn voltallige familie en vriendenkring bevond zich in België. Alzo waren alle banden met Marokko afwezig.

In die gegeven omstandigheden betreft Marokko voor verzoeker een vreemd land. Verzoeker heeft er niets, geen familie, geen bezit, geen vrienden, geen werk, ...

Het spreekt voor zich dat het zich moeten verplaatsen naar een ander land, waar geen bindingen mee zijn, louter en alleen om een aanvraag te kunnen indienen, een buitengewoon zware hindernis betreft, dewelke de effectieve toegang tot de procedure feitelijk onmogelijk maakt, en dewelke geenszins nog in evenredigheid staat.

2.

De overheid beschikt bij het voorbereiden en nemen van haar besluit over een zekere vrijheid van handelen, tzt een discretionaire bevoegdheid.

Hierbij dient de overheid evenwel de voormelde bepalingen te eerbiedigen.

De beslissing dient te steunen op motieven die deugdelijk zijn en afdoende zijn. Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid aan de dag zijn gebracht. Hierbij dient te worden gewezen op de evenredigheidsvereiste.

Voormeld beginsel is geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen.

Het gaat in casu om een marginale toetsing. Uw Raad dient weliswaar niet zelf de afweging te maken. Uw Raad dient echter wel te beoordelen of de overheid bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot haar besluit heeft kunnen komen.

Er is aldus wel degelijk sprake van een onwettigheid, wanneer de overheid kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

3.

In casu is er sprake van een kennelijke onredelijkheid, en van schending van voormelde bepalingen.

Verzoeker bevindt zich in een uitzonderlijke situatie, waarin hij jarenlang legaal in België heeft gewoond en gewerkt, en bovendien zijn volledige familie in België woont, zodat hij in die omstandigheden elke binding met Marokko heeft verloren.

De feitelijke situatie, waardoor elke band met Marokko is verlaten, wordt door de verwerende partij niet in rekening gebracht.

De verwerende partij beperkt zich tot het opsommen van de voorgaanden, nl. dat verzoeker inderdaad in het bezit werd gesteld van een A-kaart, doch dat de verlenging in 2015 werd geweigerd. Verder geeft de verwerende partij aan dat verzoeker nog aanvragen heeft ingediend, doch deze niet werden goedgekeurd. Daaruit concludeert de verwerende partij dat "Het mag duidelijk zijn dat zijn 'lang' verblijf in België niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid".

Verzoeker kan deze gevolgtrekking niet begrijpen, waarom het duidelijk zou mogen zijn waarom de ingeroepen elementen niet in aanmerking zouden kunnen komen, terwijl de verwerende partij aangaande deze elementen niets vermeldt.

De verwerende partij stelt dat het "duidelijk mag zijn" dat er geen buitengewone omstandigheden zijn, maar geeft verder niet de minste motivering over deze ingeroepen omstandigheden en het waarom dat deze "duidelijk" niet in aanmerking zouden komen.

Het gegeven dat verzoeker in België een A-kaart heeft gehad, hier heeft gewerkt en zijn leven hier heeft opgebouwd, bovendien zijn familie in België woont, is een feit.

Het is dan ook evident dat dit gegeven het voor verzoeker uiterst moeilijk maakt om zich naar Marokko te begeven, louter om de aanvraag in te dienen, terwijl hij daar niets of niemand heeft, en daar een opvangmogelijkheid zou moeten zien te vinden.

Daaromtrent is weinig twijfel mogelijk.

Hieromtrent heeft de verwerende partij geen enkele afweging gemaakt, laat staan een motivering gegeven.

Nochtans zijn duidelijk buitengewone omstandigheden aanwezig, doch de verwerende partij stelt dat deze niet aanwezig zouden zijn, zonder deze af te wegen of te motiveren waarom deze niet afdoende zouden zijn.

De bestreden beslissing schendt dan ook de voormelde bepalingen."

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing, waarin zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, deze verdragsbepaling zou schenden.

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetbepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft:
of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft:
of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 oktober 2018 de volgende buitengewone omstandigheden had ingeroepen:

"2.2. Buitengewone omstandigheden

Artikel 9bis Vw. voorziet dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen normaal bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst ingediend moet worden.

Indien er echter buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, kan verzoeker deze aanvraag ook indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij op dat moment verblijft.

In casu zijn er buitengewone omstandigheden aanwezig

a. Geen banden met Marokko

Verzoeker is al sinds 2003 in België.

De volledige familie van verzoeker heeft een verblijfsrecht in België of heeft zelfs de Belgische nationaliteit. Iedereen van de familie verblijft in het Rijk en er zijn geen banden meer met Marokko.

Ook verzoeker had een verblijfsrecht in België, en gezien zijn goede staat van dienst en het steeds voldoen aan de voorwaarden voor verlenging van zijn verblijf, was er geen enkel vermoeden dat het verblijf van verzoeker zou stopgezet worden.

Gezien de volledige familie inclusief verzoekere legaal in België verbleef, werden alle banden met Marokko stopgezet.

De familie bezit geen enkel onroerend goed meer in Marokko. Er is geen enkele plaats waar verzoeker zou kunnen verblijven.

Indien verzoeker de aanvraag in Marokko zou moeten indienen, zou verzoeker aldaar een tijdelijke woonst moeten vinden, terwijl geen enkele verhuurder uiteraard zit te wachten op een tijdelijke huishuur, dan wel lange tijd op hotel blijven, hetwelk voor verzoeker uiteraard financieel ónmogelijk is.

Een reis naar Marokko om het verzoek in te dienen, zou een onmenselijke omstandigheid veroorzaken waarbij verzoeker de grootste moeite zou vinden in menselijke omstandigheden te verblijven.

b. Artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM garandeert het recht op prive-, familie- en gezinsleven:

"1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé- leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker verblijft sinds 2003 in BELGIE en heeft hier zijn leven opgebouwd. (Verzoeker verbleef gedurende lange periode legaal op het Belgische grondgebied.

Verzoeker zijn privéleven speelt zich volledig af in BELGIË, hier heeft hij zijn familie, waaronder zijn 6 broers die allen de Belgische nationaliteit hebben of een duurzaam verblijfsrecht in België hebben.

Verzoeker heeft geen connectie meer met Marokko, hij heeft geen belang meer bij een terugkeer naar of verblijf in Marokko.

Indien verzoeker verplicht zou worden om zijn verzoekschrift in te dienen in zijn land van herkomst, MAROKKO, zou hij zijn familie en vrienden moeten achterlaten. Op die manier zou zijn familieleven verstoord worden en zou zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven geschonden worden,

c. Integratie

Door zijn werk bij V. P. s. BVBA legde hij verschillende vriendschappelijke connecties. Door zijn werk kon verzoeker zich beter integreren in de maatschappij.

Via zijn werk leerde hij ook P.(...) V.(...) kennen, die het werk van V. P. s. BVBA verderzet, en die aandringt dat verzoeker bij hem zijn werk zou verderzetten.

Bovendien heeft hij hier een vriendenkring opgebouwd.

Verzoeker volgde tevens Nederlandse lessen, die ervoor zorgen dat hij zich beter kan uitdrukken en integreren in de maatschappij.

Hij betaalt belastingen, wat aantoont dat hij niet afhankelijk is van de Belgische staat en bouwde reeds in BELGIE pensioen op.

Indien het aan de verzoeker geweigerd wordt om in BELGIE een verzoekschrift

tot verblijfsmachtiging in te dienen, zal zijn hele integratieproces teniet gedaan worden en zal hij alles opnieuw van nul moeten opbouwen."

2.10. In de bestreden beslissing overweegt de gemachtigde van de minister naar aanleiding van het door verzoeker aangehaalde gebrek aan bindingen met Marokko het volgende:

“(…) Betrokkene haalt als buitengewone omstandigheid aan dat hij geen banden meer zou hebben met Marokko. Hij zou aldaar geen familie meer hebben en zijn familie zou geen onroerend goed meer bezitten in Marokko. Dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die deze loutere bewering ondersteunt. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 20 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

De bewering dat ‘hij bij een tijdelijke terugkeer een tijdelijke woonst zou moeten vinden en dat geen enkele verhuurder uiteraard zit te wachten op een tijdelijke huishuur, dan wel lange tijd op hotel blijven hetwelk financieel onmogelijk zou zijn’ kan tevens niet aanvaard worden daar betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering ondersteunt. Bovendien lijkt het ons erg onwaarschijnlijk dat betrokkene niemand meer zou hebben in zijn land van herkomst waar hij terecht kan (supra). Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met bewijsstukken.”

Naar aanleiding van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien merken wij op dat betrokkene niet aantoonde dat hij alhier dermate nauwe banden zou onderhouden met zijn zogenaamde broers, vrienden en of andere kennissen die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Ter staving van zijn banden met zijn broers legt betrokkene enkel kopies van hun identiteitskaarten en verblijfskaarten voor.

Dit bewijst niet dat zijn banden met zijn broers van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van gewoonlijk verblijf gebeuren.”

De gemachtigde van de minister is voorts van oordeel dat de door verzoeker aangevoerde integratie in België het voorwerp kan uitmaken van een onderzoek ten gronde, maar niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd:

“De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer – nl. dat hij alhier enkele jaren legaal heeft verbleven, dat hij belastingen zou hebben betaald, dat hij pensioen zou hebben opgebouwd, dat hij tewerkgesteld kan worden bij V. P. S., dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd en dat hij alhier een vriendenkring zou hebben opgebouwd- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2.11. In zijn middel herhaalt verzoeker dat hij jarenlang in België een verblijfsrecht heeft gehad en dat het voor hem een bijzonder zware hindernis zou zijn om zich te moeten verplaatsen naar een land waarmee hij geen bindingen mee heeft, louter om een aanvraag in te dienen.

Door in zijn middel de aangevoerde buitengewone omstandigheden te herhalen en de Raad uit te nodigen deze opnieuw te beoordelen, slaagt verzoeker er niet in de pertinente motieven uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Hierbij dient te worden aangestipt dat het wettigheidsstoezicht van de Raad zich beperkt tot een controle van de juistheid van de feitelijke uitgangspunten en van de volledigheid van de in aanmerking genomen gegevens. Voorts vermag de Raad ook na te gaan of het bestuur binnen de perken van de redelijkheid tot een passende beoordeling is kunnen komen (zie RvS, 1 juli 2010, nr. 206.333). Zoals verzoeker terecht stelt, heeft de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de minister de redelijkheid tot grens (RvS 19 september 2011, nr. 215.194).

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door te verlangen dat verzoeker zijn bewering, dat hij geen bindingen meer heeft in Marokko, met concrete bewijsstukken staft en door te stellen dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoeker in het kader van een tijdelijke terugkeer om een machtiging aan te vragen bij niemand terecht zou kunnen.

Het gegeven dat bindingen in België niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard, spoort met de rechtspraak van de Raad van State dienaangaande: *“De omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids-, en/of het evenredigheidsbeginsel en evenmin van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN